

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **ASPET-INVEST s.r.o.**, se sídlem Jana Šoupala 1597/3, Ostrava - Poruba, zastoupené Mgr. Ing. Jiřím Šimečkem, LL.M., advokátem, se sídlem Vladislavova 1390/17, Praha - Nové Město, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2013, č. j. 29 A 32/2013 - 14,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podáním ze dne 26. 8. 2013 se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

Stěžovatelka své podání primárně adresovala krajskému soudu a koncipovala je jako návrh na zrušení jeho usnesení o zastavení řízení s tím, že zaplatila soudní poplatek dne 15. 8. 2013, tedy dříve, než toto usnesení nabylo právní moci. V případě, že by krajský soud návrhu stěžovatelky nevyhověl a své usnesení nezrušil, mělo být podání stěžovatelky považováno za kasační stížnost podanou z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Krajský soud ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 5 Afs 147/2007 - 103, nerozhodl o návrhu na zrušení usnesení o zastavení řízení, neboť měl za to, že soudní poplatek nebyl zaplacen dříve, než předmětné usnesení nabylo právní moci. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud judikoval, že „pokud však ve věcech správního soudnictví poplatek nebyl zaplacen dříve, než usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabylo právní moci, pak usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabude jeho doručením účastníkům řízení právní moci a soud, který toto usnesení vydal, již nemůže toto své usnesení podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zrušit a v této věci vydávat další rozhodnutí o věci, protože mu v tom brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Zákon o soudních poplatcích ani jiný zákon neumožňuje městskému (krajskému) soudu zrušit své pravomocné usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku a tedy rozhodovat třeba i záporným způsobem o návrhu účastníka řízení na zrušení svého pravomocného usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku“. Na podání stěžovatelky je tedy třeba pohlížet jako na kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž je vázán rozsahem napadení a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V případě zastavení řízení před krajským soudem přichází v úvahu pouze podání kasační stížnosti z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení. V rámci tohoto stížního důvodu je Nejvyšší správní soud povinen zkoumat, zda krajský soud uvažoval správně, když nastalou procesní situaci vyhodnotil tak, že bylo namísto řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavit, jakož i nevyhovět žádosti stěžovatelky o zrušení předmětného usnesení pro dodatečné uhrazení soudního poplatku. Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu krajského soudu byly zjištěny tyto skutečnosti: žalobou ze dne 1. 7. 2013 se stěžovatelka domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, přičemž v ní uvedla, že správní poplatek bude uhrazen na výzvu soudu. Usnesením ze dne 3. 7. 2013, č. j. 29 A 32/2013 - 10, byla stěžovatelka vyzvána k zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč podle položky 18 bod 2 písm. d) Sazebníku soudních poplatků za žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení, jakož i poučena o následcích nesplnění výzvy. Toto usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 22. 7. 2013 fikcí podle ustanovení § 42 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, do datové schránky a tímto dnem nabylo právní moci. Lhůta pro zaplacení soudního poplatku tedy uplynula dnem 1. 8. 2013. Do tohoto dne, a ani později, do vydání napadeného usnesení dne 8. 8. 2013, nebyl soudní poplatek stěžovatelkou zaplacen, a proto krajský soud řízení zastavil. Usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci dne 15. 8. 2013, kdy bylo doručeno poslednímu z účastníků řízení, v tomto případě stěžovatelce.

Z příkazu k převodu z bankovního účtu založeného ve spisu krajského soudu je zřejmé, že příkaz k úhradě soudního poplatku ve výši 2 000 Kč byl stěžovatelkou zadán dne 16. 8. 2013. Totéž vyplývá ze „sdělení o zaplacení soudního poplatku ve věci č. j. 29 A 32/2013“ ze dne 16. 8. 2013, kde stěžovatelka mimo jiné uvádí: „Sdělujeme Vám tímto, že soudní poplatek ve výši 2000,- Kč ve výše uvedené věci byl dnešního dne zaplacen převodem z účtu“. Soudní poplatek ve výši 2 000 Kč byl dle „záznamu o složení“ založeného ve spise krajského soudu připsán na účet soudu až dne 20. 8. 2013.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti uvedla, že usnesení o zastavení řízení má být zrušeno z důvodu zaplacení soudního poplatku dne 15. 8. 2013, tedy dříve, než nabylo právní moci. Z výše uvedeného však vyplývá, že samotný příkaz k úhradě byl zadán až dne 16. 8. 2013,

tedy den po tom, co usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci. Stěžovatelka současně uvedla, že soudní poplatek nemohl být zaplacen dříve z důvodu předem plánované dovolené jejího jednatele, který má jako jediný přístup do datové schránky stěžovatelky.

Podle § 2 odst. 2 zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení. Dle § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Podle ustanovení § 9 odst. 1 téhož zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle ustanovení § 9 odst. 3 citovaného zákona pak soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen. V souladu s § 9 odst. 7 téhož zákona usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.

Zákon o soudních poplatcích tedy umožňuje předejít následkům nezaplacení soudního poplatku v podobě zastavení řízení tím, že navrhovatelí dává možnost zaplatit soudní poplatek na základě výzvy soudu ve lhůtě jím stanovené podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. V případě, že účastník ani na tuto výzvu nereaguje a svou poplatkovou povinnost nesplní, umožňuje zákon odvrátit účinky usnesení o zastavení řízení, pokud účastník řízení svou poplatkovou povinnost dodatečně splní nejpozději předtím, než usnesení o zastavení řízení nabude právní moci (§ 9 odst. 7 věta první téhož zákona). V takovém případě pak soud, který usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku vydal, toto usnesení zruší. Ustálená judikatura Ústavního soudu (k tomu viz např. náleze ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, dostupný na www.nalus.usoud.cz) a správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, dostupný na www.nssoud.cz) v této souvislosti dovodila, že poplatkovou povinnost lze dodatečně splnit nejpozději týž den, kdy došlo k nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, tj. kdy bylo usnesení o zastavení řízení doručeno stěžovatelce. Z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. záznam o složení, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 52/2013 - 23).

V posuzovaném případě je zřejmé, že příkaz k úhradě soudního poplatku byl stěžovatelkou zadán dne 16. 8. 2013, tedy až den následující po dni nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení a k připsání na účet soudu došlo dokonce až 20. 8. 2013.

Nezaplacení soudního poplatku do právní moci usnesení o zastavení řízení není možné ani prominout, ať už stěžovatelka uvádí jakýkoli důvod nemožnosti zaplatit soudní poplatek včas, jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 05. 2012, č. j. 7 As 69/2012 - 20. Zde bylo vysloveno, že soudem stanovenou lhůtu k zaplacení soudního poplatku lze prodloužit a její případné zmeškání prominout (§40 odst. 5 s. ř. s.), ovšem pouze za předpokladu, že řízení, v rámci něhož má být soudní poplatek zaplacen, neskončilo. Žádost o prominutí proto musí soudu dojít do doby, než rozhodne o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného tedy dospěl k závěru, že soudní poplatek za žalobu nebyl zaplacen současně se vznikem poplatkové povinnosti, tedy s podáním žaloby, ani na výzvu soudu ve lhůtě k tomu stanovené. Poplatková povinnost nebyla splněna ani následně, tj. dokud usnesení o zastavení řízení nenabylo právní moci.

Krajský soud v Brně v řízení postupoval zcela v souladu se zákonem a neopomenul žádné procesní kroky, které mu příslušné předpisy ukládají. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která ve věci neměla úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu